

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

nali fisti iussit. Quæ sine mora veniens, insignem & vultu & oculis pietatē spirabat, & diuinam quandam effigiem ex se in omnium oculis afferebat. Unde Præses ad maiorem indignationem pariterque pudorem prouocatus sic eam affatus est: Quia video te in eadem mentis temeritate perseverantem idem te mortis supplicium, quod iam ante sorores tuæ exoluerunt, subire iubeo. Hac lata sententia, milites Irenem in sublimem quendam locum duxerunt, extructoque rogo, iusserunt ipsam in eum conscendere. Tūc illa, sublatis ad cælum oculis & vultu ad hilaritatem composito, psalmos canere, Dei gloriam celebrare, & festos dies agere cœpit ac læta postremo in rogam insiliens martyrij palmam adeptæ est.

Laudis Deum
flammis
exurit.

EGREGIUM MARTYRIUM S. AMPHIANI, itemq; *A Edesi fratris eius. auctore Eusebio Casariensi, historia Ecclesiast. lib. 8. cap. 14. & 15.*

Maximianus Cæsar qui suis ipsius viribus ac manu imperium occupauerat, cum incredibili in Christianos rabie sequeret, & alios in alia atque alia loca, qui sedulo periculum evitare studebant, dispergeret, beatus martyr Amphianus, ut suam in Deum fidem declararet, anno ætatis suæ vixdum vicefimo, in festo, quod mira gentilium superstitione Hecatæ celebre erat, admirabile fanè pietatis exemplar omnibus Cæsareæ ciuibus contemplandum proposuit.

2. Aprilis.

Ortus erat hic adolescens Pagis Lyciæ ciuitate minime obscura, parentibus verò diuitiarum gloria celeberrimis. Qui primùm Beryti liberalibus humanioris literaturę disciplinis eruditus, cum ad patrem, qui tunc patriæ totius principatū occupabat,

Patria & parentes Amphiani.

Fugit paren-
tes & venit
Cæsaream,
vbi à Pam-
philo mar-
tyre sacris
est literis e-
ruditus.

Amphiani
fortitudo
admixta.

Amphianus
dixit crucia-
tur, & mitti-
tur in carce-
rem.

bat, reuersus esset, & illam vitæ consuetudinem, quæ tota erat in mundi honoribus & luxu posita, ferre non posset, repudiatis blandis corporis lenocinijs, clam amicis & familiaribus, fugam iniit: & diuino spiritu tâquàm manu ductus Cæsaream deuenit. Vbi cum sacris literis, exiguo illo tempore, quo erat nobiscum, & optimis disciplinis animum imbuisset, & alios omnes Christianæ disciplinæ cultores multis parasangis superasset, tertio persecutionis nostræ anno, regnante Maximino, cum in vrbe Cæsarea Vrbanus Præses Maximini mandato omnes cuiusque generis & ætatis homines, ad nefaria deorum simulacra cogeret, & tribuni viros cum vxoribus & liberis per vim ad idolorum delubra traherent (vnde omnia loca inexplicabilibus miseriarum fluctibus redundabant) Amphianus inaudita animi fortitudine cõfirmatus, clam nobis omnibus, qui cum illo in ædibus eramus, clam etiam vniuersa præsidis cohorte, ad Vrbanum impuris sacrificijs intentum accessit, atque audacter apprehensa eius dextera, prudenter admodum & grauius diuina quadam animi alacritate ab immolando eum coërcuit: hortatusque est vt execrabili sacrificio relicto, vnum solum & verum Deum agnosceret. Quis erat circumstantium qui tantam animi magnitudinem in adolescente non obstupesceret? Stabant cuncti attoniti, donec præfecti stipatores, instar agrestium belluarum, expeditis armis in eum irruunt, impositisque plagis, quas fortissimè sustinebat, eum dilaniant, ac tandem toto corpore extruciatum in carcerem concludunt. In quo vnum diem noctemque vtroque pede cõpedibus ad cruciatum paratis, longo à se mutuo distento, diuexatus, postridie ad iudicem educitur. Et primùm quidem ad sacrifican-
dum

dum cum compelleretur fortissimè restitit, & inuictam animi fortitudinè ad ærumnas horrendosque dolores ferendos ostendit: adeò, vt carnifices latera eius non semel atque iterum, sed sapiùs ad ossa vsque & ad intima viscera dilacerare, plagas & verbera in os & ceruicem infligere pergerent, vt vultus eius verberum vibicibus intumescens, ab ijs qui illum probè & accuratè antea de facie nouerát, ne agnosci quidem amplius posset.

Verùm cum ne huic quidem dolorù cumulo vlla ex parte succumberet, tórtores ex mandato præsidis, pedes lino tincto oleo, eoque incenso obuoluentes, afflictarunt. Vndè quantos & quàm graues dolores beatus ille exhauferit, mihi videtur non posse dicendo exprimi. Peruasit enim per carnes illius, easque absumpsit, & in ostium penetrauit medullas, vsque adeò vt totius corporis humor, instar ceræ tabefactus, liquefceret, distillaretque. Ceterùm ne in his quidem cruciatibus demisit animum, sic vt iam aduersarij & carnifices incredibili eius tolerantia, quæ communem hominis naturam longè superauit, ferè defessi essent: vndè rursus in vincula compingitur. Triduo post ad iudicem nudò productus, & eandem pietatis confessionem, liberè exprimens, licet iam deinceps cum ipsa morte luctaretur, maris tamen fluctibus submergendus traditur. Miraculum autem quod statim post est consecutum, si à nobis commemoretur, verisimile est nullam fidem habiturum, apud eos præsertim, qui eadem oculis minimè ipsi conspexerunt. At licet homines vix fidem illi adhibituros satis intelligamus, ratio tamen non patitur, vt rem gestam, quæ nullam non Cæsareensium ætatem testem habet, silentio prætereamus.

Simu-

Supplicium
inmaac.

Mittitur in
mare.

Simulatque igitur sanctissimum illum & beatissimum Christi martyrem medio mari, ut illis videbatur, in profundissimos vortices coniecerant et improuiso tanta procella, non usitata illa quidem tanta etiam turbatio non per mare solum, sed per uniuersam continentem se diffundebat, ut cum terratum tota ciuitas eius impetu & uolentia concuteretur: atque una cum isto mirando & repetito terramento

Corpus eius per tempestatem ad portas ciuitatis eijcitur.

Vlpianus martyr.

Martyrium Aedesij, qui etiam Amphili martyris fuit discipulus.

ipsum mare martyris cadauer, ut potest tam factu podus sustinere non valens, ante portas ciuitatis eijceret. Eiusmodi igitur sunt res gestae S. Amphiani qui die Parasceues, hoc est, secundo die mensis Xanthici, id est, ad 4. Nonas Aprilis martyrio occubuit.

Eodem tempore, iisdemque fere diebus, in ciuitate Tyriorum, adolescens nomine Vlpianus, post acerbissimas plagas & verbera grauissima, in pelle bubulam, iam nuper extractam, cum cane & a lapide inuolutus, praecipit in mare deijcitur. Non longo tempore post Aedesius germanus Amphiani frater, germana fere & similia cum illo tormenta perpessus post infinitas fidei confessiones, post diurnas uinculorum afflictationes, post latam a Praefide sententiam, qua ad metalla in Palaestina erat damnatus, post uitae rationem, quam pallio uestitus more Philosophi (etenim plus politicioris eruditionis, plus cognitionis in philosophia fuerat, quam frater, adeptus) sanctissime traduxerat, tandem cum iudicem, in urbe Alexandria sententiam de Christianis pronunciantem uideret, & plus aequo in eos furentem (quippe viros interdum graues & modestos uarijs ignominiae notis affecit, interdum & mulieres summae continentiae, & uirgines quae sua sponte Deo cultui se consecrauerant, ad turpem ipsarum contumeliam lenonibus tradidit) idem cum fratre aggressus

gressus est. Et quoniam illa facinora intoleranda ei videbantur, fidenti & erecta animi magnitudine accedens ad iudicem, turpitudinis & ignominiae, quam cum verbis, tum rebus ipsis praestitisset eum coram coarguit. Unde varijs tormentorum cruciatibus diuexatus (quae quidem constanter & sedate admodum pertulit) ad extremum fuit in mare proiectus, & eundem cum fratre exitum consecutus.

VITA S. NICETII LVGDVNENSIS

Episcopi. ex ea qua est per Gregorium Turonensem, cap 8. in vitis Patrum. Claruit anno Domini 570. temporibus Iustini iunioris Imperatoris cum Romana Ecclesia praesideret Ioannes Papa tertius.

Florentinus quidam, accepta Arthemina coniuge, cum duos iam ex ea suscepisset liberos, fugit ad Ianubensis urbis episcopatum expetitus: cumque re obtenta, cum principe domum reuertetur, coniugique, quae acta fuerant, nunciaret, illa, Desine, inquit, quae so dulcissime coniunx episcopatum urbis expetere, ego enim ex conceptu a te sumpto episcopam in vtero gero. Hac voce vir sapiens, audita, monitis vxoris suae acquieuit, & tanquam altera Sara locuta esset, vocem eius audiuit. Impleris autem pariendi diebus, mulier puerum est enixa corpore sane formoso, & mente ad omnem virtutem egregie instructa; cui quasi futuro mundi victori Nicetio nomen imposuit, eundemque summa diligentia nutritum sacris literis institutum tradidit: Defuncto autem patre sacris muneribus ornatus cum pia genetrice in domo paterna resedit turbulentos animi motus ratione vacuos diui-

2. Aprilis.
Parentes S.
Nicetij.

Nascitur N.
cetas.

**Corripitur
peste Nicetius.**

diuinarum meditatione scripturarum compescens
& luxuriates corporis motus assiduis laboribus ac
ærumnis opprimens. Quodam verò die in eadem
domo facies eius fuit pellilenti pustula: visus con-
tagione misere deformata, prorsus vt mater eius
nullam de eo spem vitæ reliquam haberet: vnicum
tamen in Diui Martini patrociniò, cuius opem sine
vlla intermissione implorabat, solatiũ repositum
habebat. Cumque toto biduo graui ægritudine op-
pressus cum mortis doloribus decertasset, & mater
funeri necessaria præpararet, adueniente vespere
subitò exclamauit: Mater mea bono animo esto.

**Curatur be-
neficio S.
Martini.**

eccè enim beatus Martinus signo Crucis me benedi-
cens sanum ac incolumen surgere iussit. Hæc effa-
tus, statim è lectulo surrexit & gradum, integra sa-
nitate recepta, fecit.

**Fuit presby-
ter anno æ-
tatis suæ 30.**

Annò ætatis suæ trigesimò, fuit presbyterij ho-
nore decoratus, qui tantum abest vt eum de statu
prioris vitæ deiecerit, vt etiam maiores ad omnem
virtutis exercitacionem stimulos addiderit. Stude-
bat enim assiduo manuum labore non solum pro-
prijs sed aliorum etiam necessitatibus succurrere.
Pueros infantes incredibili diligentia simul cū ipso
lacte pietate ac diuinarum laudum studio imbuebat.
Castitatem non modò in se, sed in alijs tutabatur,
eamque omnibus inculcabat, & insigni preconio
frequenter extollebat.

Lugdunensis Antistes cum in vrbe Parisiaca gra-
ui oppressus morbo decumberet, rex Childebertus
senior, qui incredibili amoris magnitudine eum
prosequabatur, ad lectum eius accessit, & suauissi-
mis verbis consolari voluit. Episcopus autem cum
magis de totius ecclesiæ, quam de sua salute solici-
taretur, Obsecro te, inquit, optime Rex, vt pro mea
tibi

tibi seruitute qualicunque haecenus impensa, vnicam hanc petitionem meam aspernari vel negligere non velis. Cumque Rex petitionem eius se ratam habiturum confirmaret, Peto, inquit, ut Nicetius nepos meus vir omnibus virtutum ornamentis egregie decoratus ecclesiae Lugdunensi Antistes substituat. Annuit benigne Rex ac populus vniuersus, fuitque mira omnium gratulatione ad illud dignitatis fastigium euectus: quam annis duobus & viginti insigni vitae sanctitate ac praecipuo pacis & concordiae studio administravit. Iniurias sibi illatas remittebat protinus, ac sempiterna obliuione statim sepeliebat: duros autem & in scelere pertinaces cum per se tum per alios ad agnitionem traheretur, modosque omnes excogitabat, quibus, horrendis peccatorum tenebris inuolutos ad innocentiam ac sanctitatis studium traduceret.

Quodam tempore ad matutinarum officium pergens, cum in Ecclesia Dei, diaconum quendam grauioribus forte peccati vinculis constrictum, psallentem audisset, comoratus ait: Sileat, sileat, nec praesumat canere iustitiae inimicus. & dicto citius, obstructo ore, conticuit ac manifesto horrendas inobedientiae poenas luit: quem vir Dei ad se vocatum increpuit, dicens: Nonne tibi sacra Ecclesiae limina interdixeram; & qua mentis temeritate Deum tibi insensum, tanquam nullius tibi peccati conscius, laudare praesumpisti? Haec cum diceret, daemonium, quod diaconum obsessum tenebat, exclamauit, immensis se cruciatibus a Sancto torqueri. Tunc Sanctus, impositis diacono manibus, eiecit daemonio pristinae mentis integritati eum restituit.

His aliisque virtutum insignibus clarus, vicesimo secundo episcopatus sui anno, aetatis vero sexagesimo

S. Nicetius
creatur Lugdunensis
Episcopus.

Nota hic non
esse speciosam laudem
in ore peccatoris.

Diaconum
demoniacum
liberat.

Migrat è
vita vir sanctus.

gesimo migravit ad Christū, cuius eximia sanctitas statim multis admodum miraculis illustrata fuit.

Cū funus eius efferretur, cæcus quidam sub fetrum adductus lumen recepit. Cū de more ac lege Romanorum, paucis ab obitu diebus, vltima eius voluntas in foro legeretur: & presbyter basilicæ illius, in qua sacrum eius corpus sepultum iacebat, nihil omninò sibi legatum esse intelligeret, felle tumēs in verba plena indignationis prorupit, atque Nicetium stolidū appellavit. Sequenti vltima nocte sanctus cum duobus episcopis Iulio atq; Eucherio in veste miri candoris apparuit & graues de presbytero apud eos querelas deposuit, dixitque: Hic presbyter blasphemis me onerat, quòd nāhil facultatum mearum templo huic legauerim, & nescit demēs, quicquid preciosius habui, glebam corporis mei, ei contulisse. Hæc cū dixisset, & alii duo antistites presbyterum illum iniquitatis reum clamarent, Sanctus ad presbyterum conuersus, pugnis palmisque ita grauiter guttur eius illisit, ut quadraginta diebus lectulo decumbens ne saluus quidem oris sui, nisi magno cum labore deglutire possset, nec prius sanitatis beneficiū obtinuit: quam supplicibus à Deo ac sancto Confessore verbis vocationem petiisset.

Diaconus quidam sancti viri casulā possidebat, eaque non secus ac veste quadam profana utebatur, atque monentes, vt eam maiore in reuerentia haberet, petulanter irridebat, ac tandem in sacri Antistitis cōtemptum ex ea pedulia fecit. Sed mox ad diuini iudicij vltio. Nam vt primū ea pedibus applicauit, arreptus à dæmone, ruit in pavementum, & cruentas ore spumas proiciens, debitas sceleris poenitentiam luit. Et quia nemo, qui misero succurrere poterat, praesens

Nota poenā
presbyteri
S. Episcopi
blasphemā-
tem.

Pœna in cō-
temptorem
sacra vestis
qua vir san-
ctus vsus fu-
erat.

præfens erat, extensis ad focum pedibus ignis pariter cum focis pedes deuorauit. Et hæc quidem fuit in perfidos ultio: in piõs verò & Dominum in Sanctis eius laudantes clarior, multò eius benignitas elucet. Nam & tres cæcos ad sepulcrum eius visum recipisse, & multos varijs calamitatibus oppressos præsentem eius opem expertos esse certum est. Apud Genabensem Galliarum urbem dum sanctæ reliquiæ summò cum honore portarentur, tantam ibi gratiam Dominus præstare dignatus est, ut suppliciter adorantes & cæci visum & claudi gressum reciperent.

Exorta quòdam in loco seditione, inter faces ac volitãtia saxa, quidam stricto ense viro cuidam necem intulit, quã germanus interempti frater, paucis post diebus simili exitu vindicauit. Quod cum loci illius iudex comperisset, virum illum compedibus vincitum in carcerem detrusit, ut extremum de eo supplicium sumeret. Cumque vir ille imminenti mortis periculo grauiter turbatus multorum nomina Sanctõrum inuocaret, tandem etiã supplex ad Nicetum confugit, eò quidem cõfidentius, quod eius misericordia, vincitorum compedes sæpius disruptas, catenasq; confractas intellexisset. Nec eum conceptã de Nicetij benignitate fiducia fefellit.

Nam paulò post dormienti apparens eum vinculis soluit, & illa sum abire iussit. At ille è somno excitatus cum se planè solutũ, catenis cominutis, ac trabecõ fracta miraretur, lætus ac intrepidus ad Sancti sepulcrum perrexit, & iudicè tanta miraculi admiratione adeò perculit, ut veniã patrati homicidij libenter concessa, ad propria abire permetteret.

Huius Sancti reliquias Gallõmanus Tricassinorũ Pontifex deuotus expetiit, quæ cum ad eum deduce-

B i rentur

Beneficia p-
ius in miser-
ros:

S. Nicetius
vincitum ab-
soluit.

Miraculis
coruscant
reliquia.

26

VITA S. NICETII

rentur earum virtute cecorum oculi illuminati sunt
& varia morborum genera depulsa.

Pauper quidam, viuentē adhuc Sancto, literas a
eo cōscriptas obtinuerat, quibus sibi elemosynam
per deuotiorū domos flagitaret. Post eius verō obitū,
cum ipsa circuens epistola, ingentem vim pecuniarum
propter sancti Antistitis, memoriā colligebat. Quod cum
homo quidam Burgundio callidus non minus quam
sceleratus animaduertisset, tempus & locū designauit,
quibus pauperem illum pecunijs spoliaret. Nec mora
adfuit dies & locus sceleri patrando opportunus.
Iruit itaque in hunc minem & aureis sex cum epistola
spoliatum colligens sumque calcibus ex animen reliquit.
At pauper, omnem spem vitæ suæ in epistola repositam
habebat orare & obsecrare, & per Deum viuum ac
sancti Nicetij virtutem adiurare eum non desistit,
saltem ablata pecunia epistolam redderet. Ille
verò, ea in terram proiecta abiit, quam pauper statim
colligens ad ciuitatem venit, & concito gradu
Phronymium Episcopum cōtendit. Cui miserum
suum cum multis lachrymis pandens, calamitatis
sue remedium petiuit. Episcopus eum ad iudicium
misiit, qui vocato ad se Burgundione quæstionem
constituit. Burgundio verò cum factum constanter
negaret, & nunquam hominem illum à se visum
diceret, nullis vel testibus vel argumentis conuenire
poterat. Tum Episcopus arrepta Sancti epistola
ecce, inquit, sanctissimi Antistitis defuncti scriptura,
accede propius, & manu eam tangens declarabis
innocentiam tuam. Confidimus enim de virtute
sancti viri, quia aut te hodiè hoc scelere cōtaminatum
ostendet, aut certè innoxium abire permittet. At
timore diuini iudicij postposito nihil moratus

Nota poenā
petiuri.

cessit
quam
sum c
milis
cum
tus ab
donat
Qu
rissim
testis
adspic
Ap
rat ec
liquij
precip
nuisse
lissent
entes,
sefe p
tum c
puris
quapl
nos br
super
titiici
DE S
tyre
cles
fide
I An
nu
id
minic
ca

cessit: sed ut primū eleuatis manibus perfidā linguam in periurium laxare uoluit, supinū retrorsum cecidit, & duarum horarum spatio mortuo similis iacuit. Tandem resumpto spiritu scelus suum cum lachrymis confessus est, veniamque deprecatus ablata restituit, ac duobus ab episcopo pro cæde donatus solidis latus abiit.

Quot autem per hunc sanctum à uinculis ac durissima carceris seruitute libertatem cōsecuti sint, testis est hodiè moles illa ferri, quæ in basilica eius adspicitur, de reorum supplicijs aggregata.

Apud vicum Prisciniacensem urbis Turonicæ, erat ecclesia dudum cōstructa, nullis Sanctorum reliquijs decorata. Cumque loci illius incolæ, multis precibus aliquas de sancto Nicetio reliquias obtinissent, & summo cum honore in ecclesiam intulissent, tres demoniacæ ex termino Biturigiæ uenientes, primo in templum ingressu Nicetij virtutem sese præsentire aperte dixerunt, ac statim purulentum quid cum sanguine ab ore proijcientes ab impuris spiritibus protinùs sunt mundatæ. Alia sanè quâ plurima egregiè virtutis miracula edidit, quæ nos breuitatis gratia studiosè omittimus, cum satis superque hæc quæ à nobis relata sunt, eximiam Antistitis Nicetij sanctitatem testentur.

Tres demoniacæ liberantur.

DE S. THEODOSIA VIRGINE ET MARTYRE constansina. auctore Eusebio Casareensi, Eccles. historia lib. 8. cap. 17. Passa est sub Urbano Præfide, temporibus persecutionis Diocletiani.

Iam verò cum persecutio esset ad quintum annum continuata, secundo die mensis Xanthici, id est, ad quartū Nonas Aprilis in ipso die Dominico, & in ipso festo Resurrectionis Saluatoris nostri,

B 3 nostri,

noſtri, Theodoſia virgo, Tyri puella fidelis & modeſta, annos nondum decem & octo omnino nata, vincētis quibuſdā Cæſaræ, qui regnum Chriſti conſtanter conſitebantur, ante tribunal conſiſtentibus accedit, cū benignè ſalutatura, tum (ſicut veriſimile eſt) eos obſecratura, vt cū eſſent apud Dñm, illius recordarentur. Quo factitato, eam tanquā nefas quoddam & impium facinus aggreſſam, ſatellites abripiunt, deducuntque ad Præſidem. Et templò verò iſte quaſi mente captus, & animi furore maximè efferatus, grauibus & horridis tormentis latera mammaſque ad interiora uſque oſſa dilaniat: quam adhuc ægrè ſpirantem illam quidem hilari tamen vultu & læto omnia cruciamenta perferentem, in rapidos maris fluctus projici iubet. Deindè ab illa ad reliquos Chriſti Profeſſores diſgreſſus, omnes ad æris metalla, quæ erant in phænice Pæſtina, condemnat.

Immaniſſimè S. virgo dilaniatur.

VITA S. FRANCISCI DE PAVLA, ORDINIS Fratrum Minimorum Inſtitutoris. ex iſis quaſi Bulla Canonizationis eius habentur, data à Leone Rom. Pontif. Migravit ex hac vita vir ſanctus anno Domini 1507.

2. Aprilis.
Paula oppidum patria S. Francischi.
Parentes.

Itum eſt in regno Neapolitano inter Brutium & Lucanos oppidum quoddam cui nomē Paula eſt, quod vnius diei itinere à Cuſentia, illius provincie metropoli diſtat. Indè Iacobus Martellus originem traxit, qui cū ex proximo caſtro Folſcaudi, coniugem honeſto loco natam Viennæ nomine matrimonio ſibi copulaſſet, procreavit ea hunc Franciſcum, egregium ſanè Catholicæ Eccleſie Confeſſorem. Qui à prima infantia ſub Dei timore & amore educatus, inſigne ſpecimen ſancti

sanctitatis præ se ferens, solitudinem & religionem diligere, ac orationibus & ieiunijs assidue vacare cepit. Quæ cum eius parentes animaduertissent, ipsum annum circiter decimumtertium agentem *Traditur in domui S. Francisci ciuitatis S. Marci (iuxta votum cenobium.* per eos emissum) obtulerunt. In qua puer in sortem Domini electus, anno per eum exacto, nullaq; professione emissâ, vocatis parentibus, eos, vt se ad ecclesiam S. Francisci de Assiso, & S. Mariæ de Angelis deuotionis ergo ducere vellent enixè rogauit. Qui pio eius desiderio amuentes, sese itineris comites præbuerunt. Hæc pia ecclesiarum visitatio pijsimo iuueni initium præbuit ad res arduas molendas. Nam vt primùm ecclesijs illis visitatis, domum reuersus est, animum ad nouam ecclesiæ fabricam construendam, adiecit. Cumque ipse sine mora terram foderet & fundamenta iacere inchoaret, ea re, hominum sermonem diulgata, ingens populi concursus factus est, qui certatim operam conferre, & quibuscumque potuere modis, opus promouere cœperunt.

Interea cum muri iam multiplicatis operis exurgerent fertur, vir quidam sacro S. Francisci habitu indutus ei apparuisse, atque ex improviso increpasse, quod ad eam illam tam angustam facere incepisset, euestigioque diruptis muris euanuisse. Vnde non immeritò plerique illum B. Franciscum fuisse existimarunt. Paulanus igitur terminos dilatare, & ecclesiam magnificentissimo opere, sola ope diuina egregiè confusus, extruere cœpit. Nec est sua spe diu frustratus. Nam postridiè vir quidam Cusentinus insigniter nobilis, cum magno auri & argenti pondere superuenit. quod totum in nouæ ecclesiæ structuram contulit. Hoc igitur diuinæ prouidentię

munere vir sanctus mirifice exhilaratus, multo alacrius operi instare, & quamuis esset conuinuis ieiunijs atque vigilijs plane attritus, lapides, calcem, ligna, aliaque ad fabricam necessaria proprijs etiam humeris deferre non desinebat. In omnibus enim summo studio humilitatis virtutem sectabatur, atque ut omnium minimus esse volebat, sic etiam Minorum dici censuit, & Ordinem egregia sanctitate eaque precipue virtute conspicuum instituit.

Iam vero cum Ordine preclare constituto Generalis munere in eo fungeretur, ut alios ad humilitatis emulationem magis magisque incitaret, non dubitabat vir sanctus vilissima quaeque munia obire. Quippe discipulis suis discumbentibus ipse ministrabat, sacra loca verrebat, aliorum fratrum indumenta proprijs manibus abluerebat. Cum adhuc iuuenis esset, Calabriamque incoleret, nunquam nisi nudis pedibus, etiam per glacies, niues, montes & acuta saxa, vepres, spinasque incedebat. Ipsum sepius ignem nudis pedibus conculcasse, ac igne candentesque lapides manibus portare, liquido constat. Admirabilis erat eius vitae austeritas, quae propterea admirabilior censenda est, quia in pueritia, adolescentia, iuuentute, senecta, & decrepita etate inter labores, vigilijs, ieiunia, abstinentias innumerasque corporis macerationes, eodem plane viuendi modum seruauit.

Horum & plurimorum aliorum Sanctorum operum ratione habita, adeo sancti Spiritus gratia hominem complexa est, ut pijs eius meritis & precibus in Christi nomine daemones a corporibus humanis saepius eiectiones, pluresque infirmi diuersis morborum generibus oppressi, & iam a medicis destituti, ac morti propinqui, pristinae sanitati restituti fuerint.

Humilitas eius.

Iuuenis ambulat nudis pedibus.

Claret miraculis.

fuerint
moria
ac mu
loque
mund
tuis
rit. Q
per to
perue
Cuse
ne mi
fieret
to in
ad vi
dam
culis
tiffiti
lura
pino
decol
ta tre
in Ec
mori
yehen
loqui
tro ci
us aff
citem
re: be
quan
ripien
unt. c
le eo
diens

fuerint

fuerint: Idemque beatus alijs cōpluribus, qui me-
 moria & sensibus capti erāt, sanitatem præstitit:
 ac multis claudis incessum, surdis a. d. mutis
 loquelam, cæcisque lumen restituerit, & leproso-
 mundauerit: nonnullosque mortuos, vel pro mor-
 tuis habitos ad vitam pristinamque lucem reduxe-
 rit. Quorum quidem miraculorum fama, cum iam
 per totū ferè orbem vagaretur & ad aures Pauli II
 peruenisset, ille quendam Cubicularium suum ad
 Cusentinensem Archiepiscopum Pyrrhum nomi-
 ne misit, vt ex eo de miraculorum veritate certior
 fieret. Pyrrhus autem vt summi Pontificis manda-
 to in omnibus faceret satis, ipsum Cubicularium
 ad virum sanctum destinavit, vt præsens admiran-
 dam eius sanctitatem, ac miraculorum virtutem o-
 culis proprijs inspiceret. Cubicularius fretus An-
 tistitis consilio hominem adijt. Cumque inter sa-
 luradum beati viri manum osculari vellet, ille om-
 nino renuit, eumque rogauit vt sibi potius manum
 deosculandam porrigeret, vtpote qui annos trigin-
 ta tres sacrosancto presbyterij munere ac honore
 in Ecclesia Dei fungeretur. Quid Cubicularius me-
 moria repetens obstupuit, atque hominis spiritum
 vehementer admirans cum eo in cubiculum ad col-
 loquium cōcessit. Ibi cum post varios sermones vl-
 tro citroque sancte admodum habitos, Cubiculari-
 us asseueraret, vitam illam ardua & perquam diffi-
 cilem nulli, nisi robusto ac valido tolerabilem fo-
 re: beatus Pater, audito illius verbo, igni appropin-
 quans, ardentes prunas absque læsione manibus ar-
 ripiens, dixit: Qui perfecto corde Domino serui-
 unt, omnia creata illis obtemperant. Exterritus il-
 le eo miraculo veniam petijt, & ad Pontificem re-
 diens, miracula quæ viderat, enarrauit.

Spiritu pro-
 phetia clā-
 ret.

Ardentes pru-
 nas manu te-
 net & osten-
 dit sanctis
 creata om-
 nia obtem-
 perate.

B 5

Erat

Erat vir quidam apprimè nobilis Iacobus de Tar-
 sia Baro terræ Bellimontis diœcesis Cusentinensis
 qui tunc temporis Paulæ degebat, & vlcere quodam
 in crure, ad desperationem vsque salutis laborabat.
 Is cum longo tempore medicorum & chirurgorum
 ope frustra vsus fuisset, nullamque sibi salutis spem
 in humana industria reliquam videret, fama mira-
 culorum & sanctitatis beati viri adductus, ad eum
 non sine magno labore accessit, plagamque illi de-
 rexit, & sanandam humiliter exhibuit. Vir sanctus
 & qui adstant, hulus tam graue & miserabile
 insanabile poenè indicabāt: Franciscus tamen hor-
 tatus est eum vt firmam fidem & certā spem in vno
 & omnipotenti Deo collocaret, quia sanitatis gra-
 tiam cōsequeretur. Interea cum vnum è suis frat-
 ribus, ad quadā folia herbæ, quæ vngula caballina di-
 citur, & certos pulueres, quos in sua cellula vir san-
 ctus repositos habebat, colligēda misisset, ipse cru-
 cifixi imagini affixus ardentissimas pro salute viri
 illius preces fundebat, allataque deindè folia cum
 pulueribus, facto crucis signo hulceri imposuit, &
 domum eum abire iussit. Ille conscenso equo cum
 paululum equitasset; Profectò inquit ad vxorem
 suam Iohannam, quæ ei itineris comes erat, videns
 mihi sanitatem adeptus, nam neque dolorem, neque
 foetorem illum pessimū amplius sentio. Hęc dicens
 ex equo descendit, & calce terrā percutiens, nec alio
 quid doloris sentiens, se liberum & sanū intellexit.

**Vlcus despe-
 ratū sanat.**

**Cōtractum
 eundemque
 leprosum
 curat.
 Item alium.**

Iisdē fermè diebus in ciuitate Cusentinensi Mar-
 cellum quendam de Cardilla manibus pedibusque
 cōtractum & lepra miserè infectum, orationis sua
 virtute incolumem reddidit. Guidonem quoque
 pantum nobilem Cusentinū turpi lepra deforma-
 tum in domo paterni (quam vir beatus tunc adisi-
 cabat

cabat) sanitati restituit. Cùm idem beatus vir fabricam domus iuxta Paulæ oppidum incepisset, adductus est ei quidam à natiuitate mutus. Quem cum parentes eius præ foribus ecclesiæ deposuissent, vir beatus, dixit ei, vt alta voce ter Iesum inelamaret, Beato verò inchoate, & parentibus prosequētibus, mutus similiter alta voce dixit: Iesus: & indè integræ vocis, vsque ad obitum, beneficium obtinuit.

Rursus, Iulia Antonij Catalani filia ab ortu cæca, cùm à parentibus adducta fuisset ad sanctum virum euulla quadam è terris herba, crucis signo benedicta oculisq; imposita visum recepit. Cùm duo in fabrica domus paterni terram effoderent, subito prærupti montis pondere obruti, pro mortuis habiti sunt. Quos cùm vir sanctus accessisset, & terram à duabus partibus remoueri mandasset, viuè planè & illæsi, non sine ingenti astantium admiratione inuenti sunt.

Accidit vt in media hyeme venatores quidã syluas oberrantes, in motibus multa niue resperfis, hominem inuenirent planè extinctum vel vltimò certè mortis iaculo faucium: hunc cùm misericordia moti ad sepeliendum deferrent, Franciscus illis obuiam factus cùm iam sepulcro inferendus esset; ad defunctum conuersus, Surge, inquit, & ambula. Ad cuius verba homo ilicò surrexit, domūq; ingressus, vires cibo ac potu restaurauit, ac prospera deinde valetudine vsus est. Dū in edificacione noui monasterij calx in fornace coqueretur, accidit vt fornax vel nimio ignis calore accesa vel alia quauis causa ruinā minaretur; vndè magistri operū nō mediocriter turbati, cùm nullū opitulādo malo remediū inueniret, ad B. virū accurrūt, eiq; periculū exponūt. At ille magistris ad prandiū abire iussis, sibi curam

Mutus inuocato nomine Iesu loquitur.

Cæca videtur

Quidã pro mortuo habitus ad vocem S. viri conualescit.

fornax

Intrat illu-
sus fornacē
ardentem.

Increpatur
& in publi-
cis concio-
nibus tan-
quā homo
rudis & pa-
xū sanæ men-
tis arguitur.

Ardētes ti-
tiones nu-
dis manibus
cōplectitur
vt ostendat
omnia se
Dei virtute
facere.

A Franciæ
Rege euoca-
tur & reue-
renter ha-
betur.

fornacis sumpsit. Cumque remotis arbitris solum se remansisse putaret, statim facto crucis signo, intrepidè ardentem fornacem est ingressus, eaque re staurata, rursus sine vlla etiam vestimentorum suorum læsione incolumis est egressus.

Erat frater quidam Antonius Ordinis Minorum professor eximius, & vitæ etiam ac morum integritate omnibus admirandus, qui publicis sæpè in concionibus beati viri dicta factaque carpebat, & populum interim admonere se ab homine simplice, rudi, ac literarum ignaro in errorem abduci patenter, præsertim in eo quòd solis herbis egrotantis sanitatem promittebat. Hęc cum animo confidenter frequenter ad populum peroraret, fratres alij eum hortati sunt, vt coram beato virum de prædicto argueret, & salutaribus monitis à tanta temeritate ad saniorē mentem reuocaret. Qui sanè abiit, & virum sanctum acriter increpitum contumelijs insuper affecit, monuitque nè deinceps sua ruditate & stultitia plebem à veritate in tantam inscitiam atque adeò in fraudē abduceret. At vir sanctus cum hæc aliaque insigni patientiæ documento pertulisset, hilari animo foco appropinquans, ardentibus manibus titiones arripuit, eosque strictè comprehendens ostēdit omnia Dei virtute fieri posse. Quò miraculo stupore propemodum oppressus Antonius, ad eius sese pedes abiecit, atque erroris sui veniam humiliter postulauit, nec prius humi surgere præsumpsit, quàm tanti viri benedictione potiretur.

Quæ cum mirabilem quandam & rarò audita viri sanctitatem arguerent, & celebris admodum fama eorum ad Ludouicum XI eius nominis Francorum Regem Christianissimum perlata esset, Rex eximia beati viri sanctitate permotus, à Sixto Pape

III impetrauit, vt ex Calabria in Franciã se cõferret, quò sic demùm incredibili suo desiderio, ex cõspectu viri sanctissimi, satisfaceret. Igitur Franciscus summi Pontificis mandato cõpulsus in Franciam ad Ludouicũ Regem abiit: à quo multis magnisque admodum honoris & beneuolentiã indi- cijs acceptus, amplam & magnificam domum cum ecclesia propè ciuitatem Turonensem & Regium palatium sibi suisque fratribus in perpetuum obtinuit, quæ in hodiernum vsque diem fama sanctitatis beati viri celebris permanet.

Fuit autem hic Franciscus tantæ continentię vir, vt non carne, sed solo spiritu compactus videretur. Neque propriæ tantum saluti eum inuigilasse putandum est, sed totis in eam rem viribus incubebat, & assidua mète pertractabat quo modo alios quàm plurimos ad simile virtutis viam perduceret. Hinc ad religionis suæ propagatione diuino procul dubio spiritu instructus tres Regulas fratrum scilicet ac sororum instituit. Arque vt erat humanæ gloriæ contemptor eximius, & summus humilitatis amator, fratres omnes sui Ordinis Minimos: & sorores Minimas vocari voluit, præcepitque vt ante omnia in quouis negotio, sese, suaque omnia ad Romani Pontificis Christi in terris Vicarij voluntatem referrent. Fuerunt autem saluberrima ipsius huius Ordinis instituta primum à Iulio II Pontifice approbata, & à Sixto, Innocentio VIII & Alexandro VI Rom. Pontificibus, ac postremò à Leone decimo (qui eum in Diuorum catalogum reulit) confirmata, multisque gratijs ac priuilegijs est indulta communita.

Cum tempus peregrinationis suæ cõpletum esse à Deo intellexisset, pridie quàm decederet, in solenni

Tres Regulas instituit.

Reddit spiritum creatori vir sanctissimus.

lenni Missa, ingenti fratrum suorum cinctus corona, imbre lachrymarum perfusus sacrosanctum Eucharistiae viaticum e manibus sacerdotis suscepit, atque ad cellulam suam infirmos ac seniles baculis sustentante artus, regressus, anno aetatis suae nonagesimo primo, secunda die Aprilis, quae tunc fuit Parasceues, eadem fere hora qua Christus pro totius humani generis salute acerbissimos in Cruce dolores sustinuit, laetus e carnis ergastulo migravit. Corpus eius postquam dies undecim gratissimum omnium oculis spectaculum inhumatum permanisset, nullum non modum foetorem sed odorem suavititer admodum fragrantem emisit. Fuit autem in Diuorum numerum relatus anno a Virginis partu 1519. a Leone X. Pontificatus illius anno septimo.

VITA SANCTI NICETAE CONFESSORIS. ex ea quam scripsit Oratione funebri Theophrastus, beatissimi viri discipulus. Vixit temporibus Theophrasti Episcopi Constantinopolitani, a quo Presbyter ordinatus fuit circa annum Domini 780.

3. Aprilis.

Quoniam sancti omnes praeter supernam illam patriam Hierusalem vix aliam nouerint, & ciuitatem in terris stabilem nullam habuerint; ideoque parum aut nihil nobis conferat si gentium eorum & patriam inquiramus: tamen quia ita natura comparatum est, ut ex praclaris virorum gestibus decus aliquod ac ornamentum patrie nostrae accederet, credimus nequaquam ea silentio in hoc Sancto praeterire volumus. Genuit itaque hunc virum sanctum Caesarea Bithyniae, ac diu multumque egregijs ipsius recte factis sese oblectauit. Pater eius Philareus diuinae pietatis admodum studiosus nullam non pro filio curam ac diligentiam suscepit, ut optimis sanctissimis

Patria S. vi.
xi.

Pater eius.